

Aliko vo

Už jsem se
na vás moc těšil!

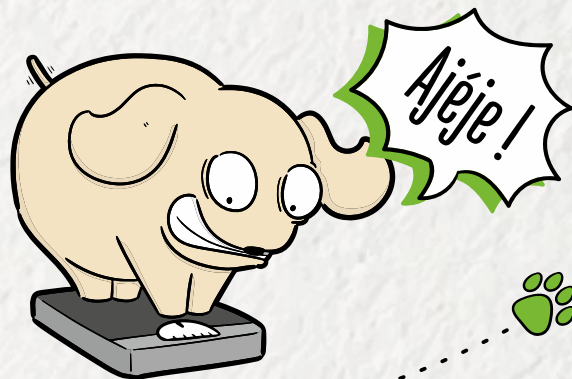
novéééééééééé
dobrodružství

aneb Jak jsem se
tentokrát neztratil

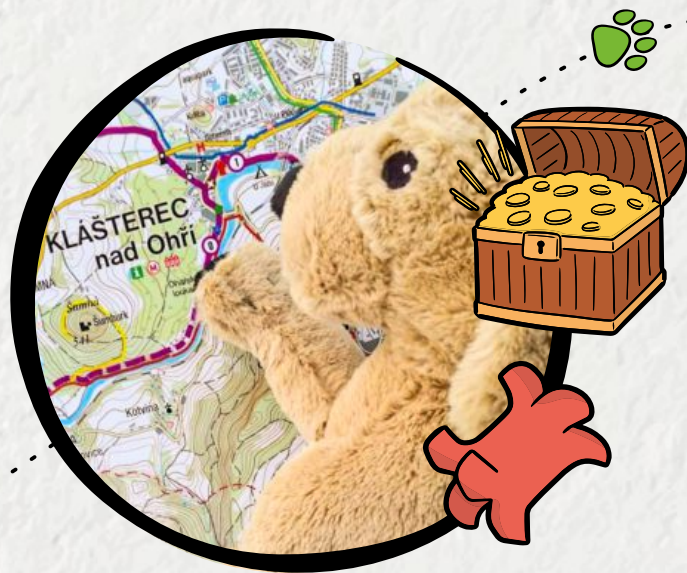

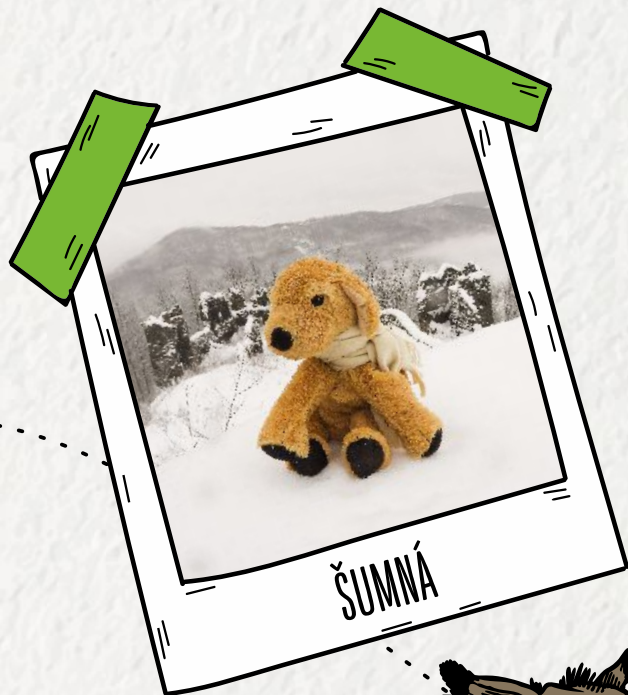
Ahoj děti,

vzpomínáte, jak jsem se ztratil a zase našel? Kdo ne, tak připomínám, že jsem pes, mám čtyři tlapky a rád si povídám, nejradši se svými zvířecími kamarády, které navštěvuji se svým největším kamarádem a páníčkem Jáchymem. Od té doby, co jsem se ztratil, se od něj nehnu ani na krok. Tedy, když je ve škole, ležím a čekám doma v pelišku a samým steskem zhltnu vše, co najdu. Až jsem se z toho pěkně zakulatil. No jo, a proto Jáchym jednoho dne rozhodl, že se musím rozhýbat, nebo ze mne bude velkej línej pes. Hned jsem si představil bernardýna Frantu od sousedů, který, když si s ním jdu popovídat, na mne koukne pod přivřeným víčkem, a než mu stihnu něco povědět, začne chrápat... A to ne, to nechci a už se těším na náš první výlet.

Jáchym příběhl celý nadšený, že vyrazíme na Šumnou hledat poklad, já byl nadšený s ním, protože jsem si vzpomněl na vůni opékaných buřtů, kterou je celý hrad provoněný, a na to, že Jáchym má s sebou vždy jednoho i pro mne. Koukám rychle do mapy, kde že je ta Šumná, snad tam bude ohýnek. Samozřejmě dělám, že se těším na poklad, a aby si to Jáchym s tím buřtíkem nerozmyslel, běhám k vrátkům a zpět, aby si pospíšil.

A už vyrazíme, tentokrát na nás dohlédne dědeček, který sbalil dostatečně velkou tašku, kde snad zbylo mezi náčiním potřebným k hledání pokladů i místečko na dobrotu. Vypravili jsme se po malé silnici, která vede do vesnice Klášterecká Jeseň. Cestou se s Jáchymem válíme ve sněhu, učí mne válet sudy a předvedl andělíčka, sudy mi jdou skvěle, ale andělíček se mi nějak nedaří, spíš pytel cementu. Na křižovatce před vesnicí odbočíme směrem k hradu a slyším dědu, že jsme na polní cestě vedoucí ke statku, který stával pod hradem. Před statkem jsem odběhl očmukat křoví, jestli tam nebyl nějaký můj kamarád, a čmučám podivný neznámý pach. Zvednu hlavu a koukám do očí velikého štětinatého prasete. Trošičku se bojím, ale vykottám ze sebe:

"Dobrý den, prasátko."

Jeho oči se zúží do škvírek a vychrlí na mě: "Jakýpak já jsem prasátko! Jsem bachyně Růžena! Nevidíš, že jsem veliké prase divoké?"

CHROCHT!

„A... a... ano,“ zakoktám a cítím, jak mi tuhnou tlapy.
„Nepřej si mě potkat na jaře, to bych tě za tvou troufalost pořádně prohnala. Teď jsem na to unavená, podívej ten nepořádek.“

Zmateně se rozhlížím. Růžena pokračuje jako kulomet:
„Koukni, plastové lahve, pytlíky od bonbónů, obaly od brambůrek, plechovky... Musím to tu vyčistit, abych na jaře přivedla selátka do hezkého světa. Nezapomeň po sobě na hradě pěkně uklidit a hlavně uhasit oheň!“

„Sa... sa... samozřejmě,“ začínám couvat.

„A to si představ, že člověk by řekl, že to udělalo nějaké prase. Viděl jsi mě někdy jíst brambůrky? Já přece jim jen vykrmené chlupaté pejsky!“

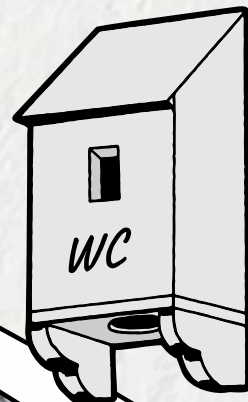
To už na nic nečekám a peláším za Jáchymem a dědečkem, až se za mnou praší.

Hned za statkem je napravo u cesty žlutá značka na stromě, po té se vydáváme. Pořád se ohlížím, jestli mě Růžena nepronásleduje, vykrmený, to já jsem až až. Třeba si dělala legraci, ale kdo to má vědět. Běžíme s Jáchymem napřed, už se nemůžeme dočkat, až tam budeme, už mi trochu namrzá čumáček. Za chvíli už stojíme u cedule před hradem a díváme se, jak hrad vypadal. Jsou tam domalované zdi, věže a dokonce i záchod. Konečně dorazil i děda a ukázal nám, kdeže ten záchod byl, a že prý se jmenoval prevít nebo tak něco. Takže už vím, že když něco provedu a babička mi nadává, že mi vlastně říká záchode. No, to je teda pěkný.

Pro chytré hlavičky

Prevít je středověký záchod. Vyčníval ze zdi budovy tak, aby sedátko s otvorem bylo na vnější straně a vše tak mohlo volně padat podél zdi dolů. Tento výraz v počeštěné formě – prevít – se stal nadávkou a synonymem pro nečestného člověka.

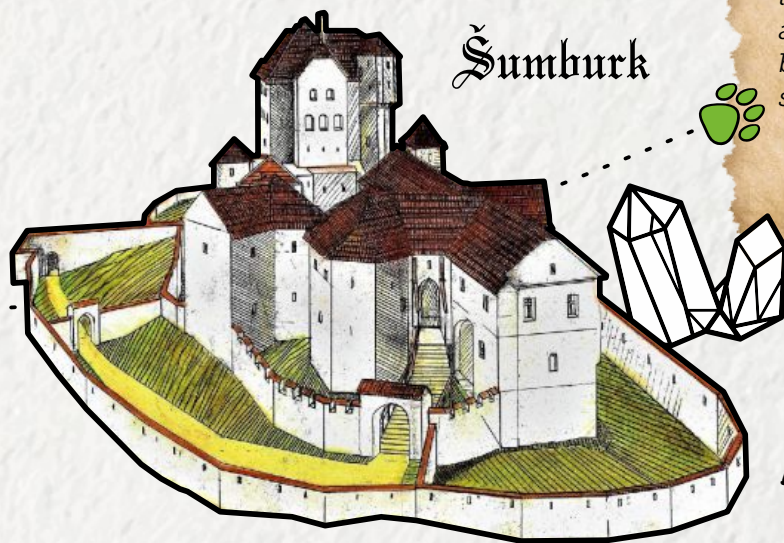

Copak já jsem nějaký záchod ?!

Jáchym si připravil malinké kladívko a poklepával na zdi, jestli nejsou duté, a dědeček mezitím rozdělal ohýnek a připravil buřtíky. A představte si, pod jedním kamenem u ohniště objevil Jáchym poklad... plnou plechovku karamel, úplně stejných, jako od babičky, jen ve staré rezavé plechovce. No jo – rytíři asi taky rádi baštili karamelky. Ještě jsme s Jáchymem hrad pořádně prozkoumali, snědli buřty, pořádně uhasili oheň a zkontrolovali, jestli po nás nezůstal nepořádek, a vydali jsme se na zpáteční cestu. Těšili jsme se, až nám maminka bude vyprávět před spaním příběh o hradu:

Kdysi dávno, ještě než byl postaven hrad Šumburk neboli Šumná, na kopci žil a hospodařil národ malých skřítků, jejichž úkolem bylo hlídat poklady a drahé kameny v okolí Klášterecké hory. Pěstovali obilí, ovoce, sušili kořínky. Když byl v první polovině 15. století hrad postaven, začaly se dít věci... Nejprve se tam postupně nastěhovala spousta lidí, kteří spolu pořád válčili. A když doválčili, tak zase jiní lidé začali na hradě vyrábět falešné peníze. A to se samozřejmě skřítkům moc nelíbilo. Rozhodli se odejít do podzemí a mezi lidmi už se nikdy neukázali. Hrad a jeho poklady ale hlídají stále. Až půjdete příště na Šumnou, buďte chvíli tiše a uslyšíte z podzemí švitoření skřítků či klepání jejich kladívek.

Pro chytré hlavičky

Dnes jsem nemohl dospat, vyrazíme totiž na velikánský jarní výlet. Půjdeme tak daleko, že pro nás bude muset Jáchymův děda přijet autem. A už jsme na cestě, Jáchym a jeho strejda mají plné batůžky dobrot, a samozřejmě maminka přibalila pořádnou porci buřtů. Jdeme po červené značce přes most u lázni, pořád do kopce, nejdřív po silnici, potom po louce plné kvetoucích keřů a petrklíčů přímo do lesa. Díky štavnatým buřtíkům čekajícím na upečení běžím napřed a hledám klacíky na oheň. Kousek ode mne leží klacík ozdobený krásně žlutou klikatou čarou. Chystám se do něj zakousnout a odnést ho ukázat Jáchymovi, když v tom se klacík pohne a objeví se na něm dvě žluté zlověstné oči:

"Ssss, co ssssi mysssslíš, packy pryč! Nebo tě koussssnu!" syčí na mě s vyplazeným jazykem.

Jáchym začne křičet: "Zmijel! Alíku, pozor! Je jedovatá!" Naštěstí strejda pořádně dupnul a zmije se odplazila do křoví. Srdíčko mi tluče jako splašené, to jsem se zase jednou lekl. Klacíky s klikatými čarami nebrat.

Zmije obecná je náš jediný jedovatý had, který se přirozeně vyskytuje v české přírodě. Vždy se snaží člověku vyhnout, nebýt viděna, a tedy ani ohrožena. Její jed je účinný, avšak zmije s ním setří a při uštknutí ho obvykle vpraví jen málo nebo dokonce žádný.

A už jsme u cedule, kde Jáchym čte o kopci Mravenčák. Představte si, že ten kopec je bývalá sopka. Stejně jako Šumná, kde jsme byli v zimě. A naproti už vidíme vykukovat hrad Lestkov, kterému se také říká Egerberk, jak přečte Jáchym na další ceduli.

Na hradě si opět opečeme mnou milované buřtíky a samozřejmě si vzpomeneme na bachyni Růženu, uklidíme po sobě a oheň řádně uhasíme. Strejda nám při tom vypráví zajímavosti o hradu. Pak začneme hledat červenou značku, po které se vydáme dolů do vesnice Lestkov a pokračujeme přes Rašovice do Zásady u Kadaně, kde nás čeká pořádný kopec – Úhošť. Zatímco strejda si vykračuje, jakoby nic, my s Jáchymem už necítíme nohy ani tlapy. Vzpomněl jsem si na kamaráda zajíce a začali jsme se s Jáchymem předhánět ve skoku do dálky, až jsme dohopkali na ten nejúžasnější kopec v okolí. Tak daleko jsem ještě nikdy neviděl. Tady je tak krásně! Vidím Klášterec nad Ohří, Kadaň, elektrárnu, hrad Lestkov, řeku Ohří a spoustu zajímavých kopců. Stojíme při tom na úplně placaté hoře. Asi tu bydlel nějaký obr, protože se jí říká stolová. Tak jsme na tom obřím stole dojedli sváču od maminky a vydali se z kopce dolů, cestou Jáchym zase čte všechny cedule. Takže vím, že tu bydlí hodně zvířátek a roste hodně vzácných kytiček a stromů. A už jsme u Kadaňské Jeseně, kde na nás netrpělivě čeká dědeček v autě a hurá domů. Večer jsme si opět od maminky vyslechli zajímavou legendu, tentokrát z dalšího hradu:

Věřte tomu nebo ne, ale na Lestkově prý také bydleli skřítkci. Ale i tady jim začali lidé znepřijemňovat život, pronásledovali je a nenechali v klidu žít, protože věřili, že každý skřítek má klíč k pokladu. Aby se skřítkové zachránili, zaplatili převozníkovi, který je dopravil na levý břeh Ohře. Od té doby je již nikdo nespapřil. Anebo? Možná to bylo trochu jinak! Možná, že se báli obrů, kteří žili na Egerberku v jeskyních. A že jich tam je a bylo, obrů i jeskyní. V místech, kde v lesích ústí nejvíce jeskynních slujů do velké prohlubně, tam žil národ ohnivých obrů a dodnes můžete z podzemí slyšet jejich zpěv.

Ani to dlouho netrvalo, než přiběhl Jáchym ze školy, celý nadšený, že nás zítra čeká další skvělý výlet. Jen co se v sobotu vzbudíme, vyrazíme na hory, a pěšky! To víte, těšil jsem se jako štěně. Šel jsem radši rovnou do pelišku, aby už bylo ráno. Jen co nás pošimralo sluníčko na čumáku, vyrazíme po modré značce po cestě z města, která se jmenuje Cesta z města, protože to cesta z města je a vede až do vesnice Měděnec. Tak už zase s Jáchymem poskakujeme a pobíháme směrem k místu, kde jsou prolézačky a moc krásné hřiště pro děti. Vzpomněl jsem si na den, kdy jsem tu ztracený před časem potkal pána v černé uniformě, který mne čapnul a odvezl do útulku pro pejsky, kde si mne Jáchym později našel.

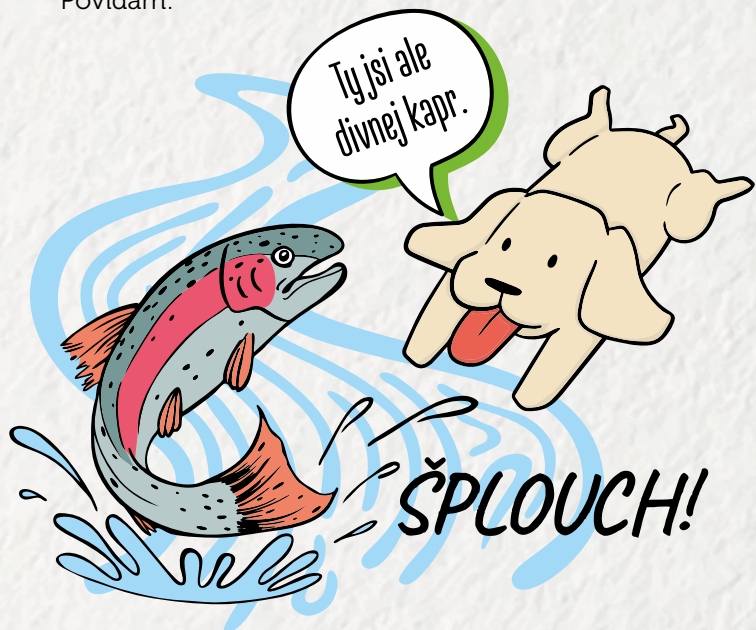
Chvilku s Jáchymem hrajeme na dendrofon a prohlížíme si obrázky zvířátek, která zde žijí, a rostlin, které zde rostou. A už hledáme modrou značku na stromech, po které vyrazíme.

Poznáte siluety zvířátek?

Jáchymův tatínek Láďa povídá, že nás čeká 7 km šlapání a pořád do kopce. To jsem teda zvědavý, co na to moje tlapky. Naštěstí mám čtyři, chudák Jáchym, ten má jenom dvě. Jak si tak šlapu, říkám si, že bych si odpočinul a slupnul něco k snědku. V tom se u cesty vynořilo posezení, kde jsme si dali všichni tři sváču. Pamlsky jsem zblajzl tak rychle, že se musím napít. Utíkám k potoku, kterých je tu prý hned pět, a jazykem rychle hltám studenou vodu. V tom se u mě vynoří podivná puntíkatá ryba, která na mě otvírá pusku a mává ploutvičkami. Povídám:

Z vody to šplouchne a ozve se: "Já jsem pstruh duhový! Bystrý, mrštný a rychlý! A ne líný kapr, co se válí v bahně. To bys mě vážně naštal. Já žiju jen v čisté tekoucí vodě."

"A no jo, promiň, já jsem pes Alík a pořád se učím. Kam plaveš? Já nahoru. Teda neplavu, ale plavat, to já umím! Čubičku."

"Já plavu dolů. Za chvíličku budu u vás ve městě, kde navštívím kamarády. Vzkázali mi, že je tam úžasně čistá voda, rybáři totiž minulý týden vyčistili koryto potoka, takže mne nezdrží žádný nepořádek. A že ho tam po zimě bylo. A do večera jsem zpět."

"Ty umíš plavat do kopce?" divím se a kouším očima.

"Umím. A umím i skákat," vytahuje se pstruh.

"Jéé, tak tamhle dole vyskoč z potoka, je tam takové dlouhé pravítko, kolik metrů kdo umí skočit, schválně jestli skočíš víc než zajíc nebo jelen!" nabízím mu nadšeně v dobrém úmyslu.

"Alíku, ty jsi trdlo. Skákat umím, ale jen ve vodě, na suchu dlouho nevydržím!"

No jo, jsem fakt asi trdlo. Omluvím se a spěšně se s puntíkatým kamarádem loučím, aby mi Jáchym neutekl. Stál už o kus dál u další naučné tabule, ze které nahlas čte, že tam, kde stojíme, se těžil nějaký kaolín a stával tu mlýn na jeho zpracování.

Pro chytré hlavičky

Kaolin je hlína, ze které se dělají v naší porcelánce talíře a hrnečky.

O něco chytřejší stoupáme ke sjezdovce, kam jezdí Jáchym v zimě lyžovat. Lyžařský areál se jmenuje Alšovka, jak čte Jáchym z další cedule. Jsou na ní fotografie, abychom věděli, jak tam bylo krásně. V zimě se tu dá nejen jezdit po sjezdovce, ale i běhat na běžkách a taky tu vede cyklostezka. Až dojdeme na Měděnec, můžeme se prý podívat do opravdového dolu, kde kdysi pracovaly děti — jmenuje se štola Země zaslíbená. Už pokračujeme dál a představte si, koho nevidím hopsat po cestě.

"Ahóój, Alíku!" volá zajíc, se kterým jsem se kdysi učil skákat.

„Ahoj zajíci! Jak se máš?“ zdravím kamaráda a mám ze setkání upřímnou radost.

"Ještěže jsem tě naučil skákat do dálky, vid'? Ani sis nemusel namočit cestou tlapky," směje se zajíc.

Má pravdu, cestou jsem několikrát musel potok přeskočit, ale také jsem si hned vzpomněl na trapas se pstruhem, snad to nikde nebude vyprávět. Raději měním téma, poděkuju a kvapně se loučím.

Běžím dál lesem do kopce a brzy už stojíme u skal, které vypadají jako obrovské kočičí hlavy. Říká se jim Sfingy. Odsud jsme dohlédli až k nám domů do Klášterce nad Ohří a taky až na hrad Šumná a trochu na obec Perštejn. Tatínek se vydal k altánu, že nám připraví nějakou dobrůtku k svačině. Tak jsme zahájili naši oblíbenou hru na babu. Jak si tak hrajeme a pobíháme, ani jsme si nevšimli, že se setmělo. Až když se do nás opřel nápor větru a spadla první kapka, dostali jsme strach, že pořádně zmokneme. Naštěstí na nás tatínek volá, ať se schováme v altánu a že už pro nás jede děda.

Najednou ale vidíme, jak se v křoví něco mihlo. Říkám si, jestli to není zase ten zajíc, protože v tomhle počasí se mi už nikam skákat nechtělo. Rychle jsem se běžel podívat.

ŠUST!

"Přestaň na mě takhle funět!" ozvalo se ze křoví.

"Ale já přece nefuním, já jenom očmukávám," odpovídám omluvně a snažím se v šeru rozpoznat neznámého tvorečka. Tak to opravdu není zajíc, ale asi nějaký zvláštní pejsek, který má pod ocáskem bílý puntík. Nikdy jsem neviděl puntíkatého pejska, jenom pstruha, a to už vím, že je ryba.

"Ty jsi taky pejsek?" ptám se opatrně, abych něco zase nepopletl. A popletl, jako vždycky.

"Jsem srnče," ozvalo se tiše. "Čekám tu na své rodiče."

Tak srnče, malý srneček. Jeho tatínek se jmenuje smec, maminka srna a já z toho začínám být pěkný jelen! Prý je jich plný les. Tak dobře. Není to pejsek. Pořád mi ale vrtalo hlavou, proč je celý zrzavý, jen pod tím ocáskem bílý.

Víte, děti, či je to stopa?

"Proč máš pod ocáskem ten bílý flíček?" ptám se a je mi ho trochu líto, je celý mokrý a asi je mu trochu zima. Jáchym hned navrhuje tatínkovi, že bychom si ho mohli vzít domů, ale tatínek nám vysvětluje, že to nejde. Že se pro něj maminka určitě vrátí, a kdyby cítila, že se ho dotýkal někdo jiný než ona, nechtěla by ho. A to bych zase nechtěl já. Taky by mi bylo líto, kdyby mě už Jáchym nechtěl! Tatínek nám ještě vysvětluje, že pomocí mláďátka můžeme jen v případě, že by mládě pobíhalo a hlasitě pískalo, nebo by leželo na boku se zavřenýma očima, nebo bylo třeba zraněné. Ale aby nám to nebylo líto, tak nám bude vyprávět, proč má pod ocáskem ten bílý puntík:

Pro chytré hlavičky

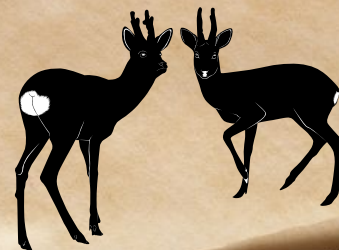
Víte, děti, jak se správně říká bílému puntíku, co mají všechny srny a srnci pod ocáskem? Odpověď je: Zrcátko!

A víte, že dospělé srny a srnci vydávají zvuk, připomínající štěkot pejska?

Srneček z tatínkova příběhu nejspíš snědl bobuli rulíku zlomocného, který patří k našim nejjedovatějším rostlinám. Obvykle roste na kraji lesa a jeho bobule se podobají borůvkám.

Kdysi dávno byl jeden malý srneček, který bydlel v lese s tatínkem a maminkou. Chodil moc rád na procházky, na houby a maliny. Tatínek ho učil, jak se v lese chránit před nebezpečím, a maminka ho zase učila poznávat, co všechno v lese smí a nesmí sbírat, aby ho nebolelo břicho. Jenomže místo toho, aby poslouchal maminku, tak koukal, kde co lítá, a omylem snědl takovou malou fialovou kuličku. Z té ho pak opravdu hodně bolelo břicho zrovna ve chvíli, kdy byli s tatínkem na procházce, a musel honem utíkat za nejbližší keříček. Dlouho pak volal: "Hotovoo!" Ale tatínek ho neslyšel a srneček na to všechno zůstal sám. Až když přišli domů, všimla si maminka, že mu pod ocáskem zůstal malý bílý papírek, a od té doby ho tam mají na památku všechny srnky, srnci a srnčata, aby si pamatovali, že ne všechno v lese je k jídlu.

Na vrch Mědník na Měděnci jsme se nakonec vydali až v létě, na kolech a autobusem. Já tedy na kole ne, protože to neumím a hlavně jsou na kole jen dvě šlapky, přitom mám čtyři tlapy, no zkrátka to není nic pro mě. Běžím po krásné nové cyklostezce podél Kláštereckého potoka za Jáchymem a jeho strejdou. Nestačím zírat! Na té stezce je moje fotka! Na kole! Vždyť já neumím!

A už jsme v ulici, která se jmenuje Dlouhá, protože je dlouhá. Představte si, že za Dlouhou ulicí taky vede cyklostezka a hned za rohem od autobusové zastávky, která se jmenuje Petléřská, vede úplně nový chodník zase dolů a vedle něj se dá také jezdit na kole nebo koloběžce.

Pro chytré hlavičky

Na cyklostezce podél Kláštereckého potoka je několik značek s Alikem, které vás upozorňují na to, že budete přejíždět silnici a musíte dát pozor na auta.

Na kole neumím jezdit, ale značku mám moc hezkou.

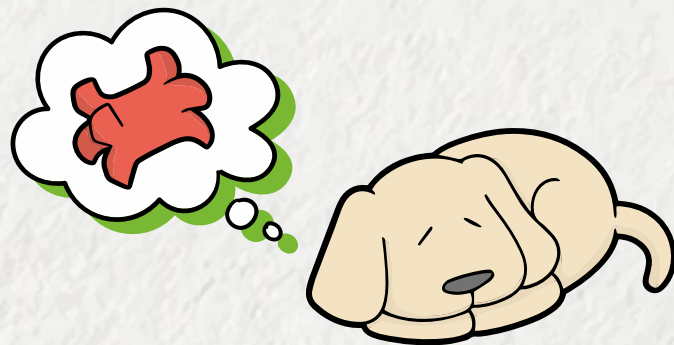
Na Měděnci jsem rád, že už vystupujeme, z těch všech zatáček bych se za chvíli asi poblíkal. Kola přivazujeme u hospůdky na stojany a jdeme si s Jáchymem hrát na krásné hřiště pro děti, pak na limču, kde si popovídám s jezevčíkem Čendou, příště mu musím přinést nějakou dobrůtku, moc jsme si rozuměli, a hurá na kopec. Nádhera, vidíme Klášterec nad Ohří i nejvyšší kopec Krušných hor Klínovec. A představte si, vidíme až do Německa!

Kluci sedli na kola, já si olízal tlapky a vyrážíme ještě na jeden kopec, který se jmenuje strašidelně – Meluzína. On se tak nejen jmenuje, ale on snad tak i vypadá. Zubatá skála v mlžném oparu. Prý se tu už stovky let objevuje nějaká čarodějnice Marcebila. Jen jsem to zaslechl a zježily se mi všechny chlupy na těle. Z kopce se rozhlížíme po kraji a musím uznat, že je tu nádherně a skoro vůbec se už nebojím. Stejně se už ale těším domů.

Večer, když už jsme byli zas pěkně v teple v pelišku, nám Jáchymova maminka vyprávěla místo pohádky pověst o Mědníku. Prý tam taky bydleli skřítkové, ale říkalo se jim permoníci:

Dávná legenda říká, že za tichých nocí můžete na Mědníku zaslechnout tukání kladívek permoníků, kteří tady dobývají stříbrnou rudu a hlídají poklady. Místo, kudy ale můžete k pokladům vstoupit do podzemí, lidské oko nevidí.

Lidské... „Takže psí oko ho může vidět?“ ptám se. To bychom mohli s Jáchymem vyrazit znovu na Měděnec a moje oko by mohlo ten vstup k pokladům najít! Ale maminka mě přeruší, ať nevyrušuju, aby mohla pokračovat.

Lidé ho mohou vidět jen jednou v roce, a to o Velikonočních. Ale prý i tak musí být člověk hodně opatrný, protože ten vchod hlídá pes. Velký pes s ohnivýma očima a prý nezaútočí jen na člověka, který má čistou duši.

To by mě zajímalo, jestli to platí i pro ostatní pejsky.

Na Mědníku je také zakletá nějaká paní. Měděná! Asi proto se kopci říká Mědník... A najít ji a pak osvobodit je prý možné jen jednou za 100 let. A komu se to povede, získá velikánský poklad a stane se pánem Krušných hor.

Hned jsem si představil talíř plný buřtíků. A prý tady taky někde mají klíč ke všem kouzlům a vstupu do celého Krušnohoří!

Meluzína

Večer nám Jáchymova maminka vyprávěla pověst o skutečné Meluzíně. A to jsem se bál, protože byla dokonce slyšet za oknem! Asi si přiletěla poslechnout, jak to doopravdy bylo...

HVIÍÍÍÍZD! FVŮŮŮŮŮ!

Prý je to víla, která má místo nohou hadí ocas a její tatínek byl ze země jménem Skotsko a maminka byla taky víla. A pan král porušil slib, že svou ženu nespatří při porodu, a na každou z jejich dcer proto bylo uvaleno prokletí. Nejstarší Meluzína měla od té doby sobotu co sobotu místo nohou hadí ocas. Prokletí mohl zlomit jen muž, který si ji vezme za ženu, ale nikdy ji neuvidí v sobotu. A to prý měl být princ, který se jmenoval Raimondin. Meluzína mu svými kouzly pomohla, aby se stal mocným vládcem. Pomáhala mu zakládat města, kláštery a vystavěla několik hradů. Porodila principi Raimondinovi deset synů, svůj slib nakonec ale nedodržel. Jáchymova maminka vždycky říká, že správný muž musí slovo dodržet! Tak jak to, že ho princ nedodržel? To mi bude vrtat v hlavě...

Meluzína se nakonec proměnila do hadí podoby a odletěla pryč. To mi taky bude vrtat v hlavě, protože už vím, že pstruh neskáče na suchu, tak jak může asi had létat. No nic. Občas se prý Meluzína vrací, aby se

postarala o své děti, a přitom vždycky pláče a naříká tak smutně, až srdce usedá. Tak proto ji vždycky slyšíme za oknem... Asi se o nás chce taky postarat!

Jednoho krásného slunečného dne si pěkně odpočívám na zahradě, sluníčko mne příjemně hřeje a lechtá svými paprsky po mém mlsném čumáčku, a zrovinka když se mi začíná zdát sen o velkém věnci buřtů, přibíhá Jáchym a ptá se mě:

"Alíku, už jsi někdy fandil?" Ani nečeká, co mu odpovím, a překotně pokračuje dál: "Asi ještě ne, vid'? A chtěl bys být fanouškem?"

Urputně přemýšlím, na co se mě to Jáchym vlastně ptá a hrdě mu říkám:

"Já už své jméno přeci mám. Jmenuji se Alík! Moje jméno se mi moc líbí a měnit ho nechci. Nechci být Fanoušek."

"Ale i když jsi Alík, můžeš být fanoušek," trvá si na svém Jáchym.

Tak teď už mi z toho jde hlava kolem. Nevzdávám to a vedu si stále svou:

"Když už jsem jednou Alík, tak přece už nemůžu být Fanoušek! To dá rozum." Naše dohadování zaslechla Jáchymova maminka a vykouzlilo jí úsměv na tváři. Nedalo jí to a laskavým hlasem rozplétá náš zašmordchaný rozhovor:

"Jáchymе, ty jsi na Alíka moc hrrr. Nejdříve musíme Alíkovi vysvětlit, co to znamená fandit. Fandit znamená dát někomu najevo, že mu přejeme úspěch a štěstí. Nejčastěji fandíme sportovcům, abychom je pobídlí k ještě lepším sportovním výkonům. A tomu, kdo fandí, říkáme fanoušek. Fanoušek tedy není jméno.

Fanouškem může být kdokoliv, tedy i ty, Alíku," vysvětluje mi Jáchymova maminka a dodává: "Fanoušci volají na sportovce třeba takhle: 'Do toho, do toho!' nebo 'Při-dej, ma-kej!' A když chtějí podpořit toho, koho mají rádi, tak volají i jeho jméno."

Aha, tak takhle to je. To jsem rád, že zůstávám i dále Alíkem. Klid'o píďo budu i fanouškem. „Ale komu bych měl jako fandit?“ ptám se svého pánička.

"No přece mně! Budeme dnes odpoledne hrát s klukama bandy hokej na úplně novém multifunkčním hřišti v Lesní ulici," odpovídá mi nadšeně Jáchym. Na jakém že hřišti? Co to s tím Jáchymem dnes je? Mluví se mnou dnes nějak záhadně. Nedá mi to a musím se ho znovu zeptat:

"Multi cože co?"

"Multifunkční hřiště znamená, že se na něm dá hrát spousta her – košíková, hokej, fotbal, nohejbal, volejbal," poučuje mne s velkou trpělivostí Jáchym.

"No tak to já chci být fanoušek a budu volat: 'Jáchyme, do toho, Jáchyme, do toho! Při-dej! Ma-kej!'"

A je to tady, Jáchym si nese hokejku, v batůžku má míček a sváču připravenou od maminky a už si to oba štrádujeme za Jáchymovými kámoši směrem k novému hřišti do Lesní ulice, kde se bude zápas odehrávat. Jééé! Už jsme konečně tady! A ejhle! Není tu jen jedno hřiště, ale jsou tu rovnou dvě! Na jednom z nich nás oba Jáchymovi kamarádi vítají, poskakují a jsou rádi, že jsme dorazili.

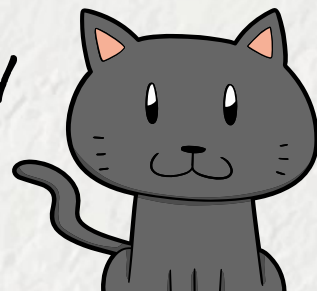
"Čau Jáchyme, už jsme mysleli, že nepřiđeš a nebudeme moci hrát," volají na mého pánička.

"Na mne se můžete přece spolehnout. Dokonce s sebou vedu i fanouška Alíka," odpovídá jim Jáchym hrdě. Jsem na něj i sám na sebe pyšný, protože bez nás by zápas asi nejspíš nemohl začít.

Pokukuji po tom druhém hřišti. Na něm velcí pánové kopou nohama do míče, který si přepinkávají přes síť nataženou uprostřed. Vypadá to legračně. Tuhle hru neznám, proto mě musel Jáchym znovu poučit. Prý se této hře říká nohejbal. Jak by se jí asi říkalo, kdyby ji hráli pejskové? Asi tlapkobal. Ale řeknu vám, hrát bych ho nechtěl. Když vidím a slyším ty rány, tlapky by mne asi pěkně bolely.

Kluci se před samotným zápasem rozehrávají a já si mezitím mapuji terén v okolí hřiště. Jáchym přeci říkal, že budou hrát bedny hokej, ale já tu žádné bedny nevidím. Tak se jdu po nich kouknout. Hlavu si můžu ukrotit, jak pečlivě se rozhlížím a nikde nic. Dokonce přicházím až k paneláku, který je nad hřištěm. A stále nic, nikde žádné bedny. Najednou však nad hlavou slyším roztomilý kočičí hlásek:

MŇÁÁÁÁU!

"Mňau, mňau, copak tu děláš? Mňau, mňau, kdepak svého páníčka máš? Mňau, mňau, co tu sleduješ? Mňau, mňau, jak se vlastně jmenuješ?" Tolika otázkami najednou mne zahrnuje roztomilá černá kočička sedící na balkóně v 1. patře. Vypadá docela smutně.

"Jmenuji se Alík a svého páníčka mám na nedalekém hřišti. Budu mu fandit, protože bude hrát bedny hokej a ty bedny já tu teď právě hledám," odpovídám té černé mžourající krásce. "A co děláš a jak se jmenuješ ty?" Vyzvídám na oplátku zase já.

"Říkají mi Bublínka a vyhlížím svou paničku. Měla by se každou chvíli vrátit z práce a pořád ji nevidím."

"Aha. Neboj, ona se ti už určitě brzy vrátí. Nevidíš tu někde nějaké bedny?" Snažím se ji povzbudit a zároveň využít její výhodu pozorovat vše z výšky.

"Ne, ne, žádné bedny nevidím, a tak je to správně,

protože papírové patří do modrých kontejnerů a plastové zase do žlutých kontejnerů," poučuje mne Bublínka a vtom se její smutná očička rozsvítila jako dvě zářící lampičky a zmizela v útrobách bytu, asi šla přivítat ke dveřím svou paničku.

Vtom slyším Jáchyma, jak na všechny strany huláká moje jméno. Hledá mne! Honem k němu! Jednou jsem se mu už ztratil a stačilo mi to. Když mě Jáchym vidí, s úlevou volá: "No kde jsi byl? Měl jsem o tebe strach." "Hledal jsem vám ty bedny na hokej," přiznávám. Nechápu, proč se mi Jáchym tak směje. Řehtá se, až se za břicho popadá a skoro mu ani nerozumím, co mi říká. "Ty popleto jeden. Jdeme hrát bandy hokej a ne bedny hokej. Žádné bedny k tomu tedy nepotřebujeme!" Sice mne trochu mrzí, že se mi můj páníček směje, ale brzy na to zapomínám. Na hřišti se totiž strhává honička za míčkem, kluci pobíhají jako šílení, hokejky o sebe jen cinkají a já křičím: "Jáchyme, do toho, Jáchyme, do toho!" Vychutnávám si, jaké to je být fanouškem.

Pro chytré hlavičky

Bandy hokej je kolektivní míčový sport. Ve skutečnosti se hraje na ledové ploše a vyvinul se pravděpodobně z pozemního hokeje. Hřiště na bandy hokej je velké jako fotbalové a v každém týmu je jedenáct hráčů na bruslích a s hokejkou. Na venkovních hřištích s umělým povrchem se nejedná o pravý bandy hokej, hráči nemají brusle.

Tak si představte, milé děti, že onehdy, jak hrál Jáchym zápas v bandy hokeji, jeho družstvo vyhrálo 5:4! Bylo to těsné a velmi napínavé. Fandil jsem vydatně a tak hodně nahlas, že jsem pak celý následující den jen šeptal. Stálo to však za to. Vítězný gól dal totiž Jáchym, a to určitě díky mně. Jáchym dostal čokoládovou medaili a já burta. Mňam. Oba jsme si pochutnali.

Dnes odpočívám. S čumáčkem opřeným o podlahu a svěšenými ušisky koukám na kreslenou pohádku Jake a piráti ze Země Nezemě. Právě tam Dizzy, Kubík a papoušek Kulda zpívají: "Jou-hou, jou-hou, Jake se svou nevšední partou! Tak už se nalod', za chvíli vyrazí!" a vtom přichází Jáchym a ptá se mě:

"Alíku, jestlipak víš, že máme v Klášterci nad Ohří také pirátskou loď?"

"No to tedy vůbec nevím. A kde kotví? U naší řeky Ohře? A kdy odplouvá?" Ptám se zvědavě, protože je to pro mne velká novina. Svými otázkami jsem Jáchyma opět pěkně pobavil.

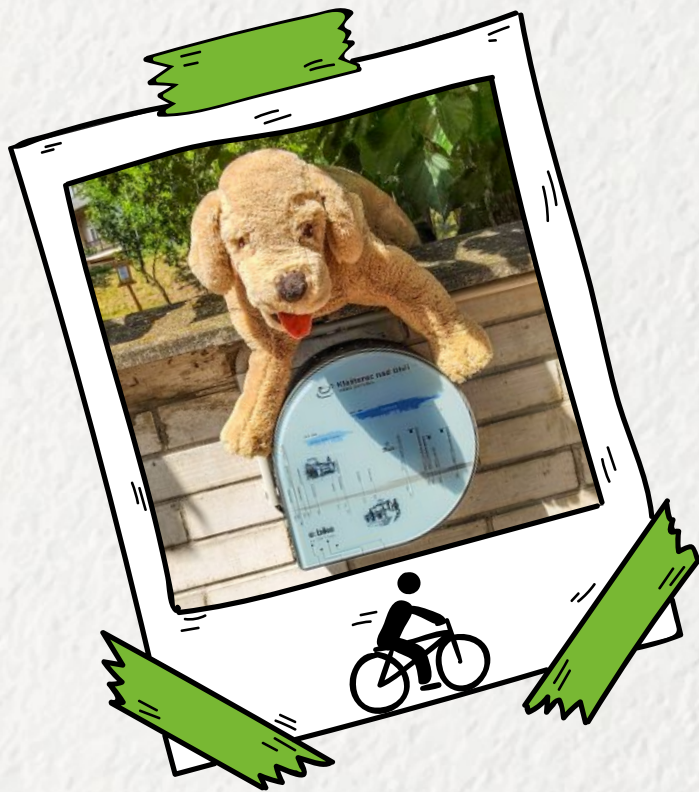
"Kdepak, ta naše pirátská loď nikam neodpluje. Naopak. Je tady zakotvená napořád v prostoru mezi zámeckým a lázeňským parkem a je to vlastně hřiště pro nás, pro děti. Je celá ze dřeva a jmenuje se Černá perla. Nechybí na ní most, skluzavka, lanová prolézačka a ani kormidlo. Odplout by se dalo jedině na lodičce, která je k zapůjčení v loděnici hned vedle pirátské lodi. Jenže tu půjčují jen dospělákům. A co si zahrát na piráty, Alíku? Pojd', vypravíme se tu pirátskou loď pěkně prozkoumat," snaží se mě Jáchym k průzkumu nového hřiště nalákat. Souhlasím rád a už si to mažeme do parku. Mezi maminkami s kočárky potkáváme také cyklisty. Slyším, jak jeden z nich za jízdy říká tomu druhému: "Zastavíme v loděnici. Musím si ho tam nabít." Velmi mě to udivuje. Když totiž někdy nemotorně o něco zakopnu a nechtěně si nabiju můj čumáček, tak to vždy hodně bolí. A proto by

mě tedy nikdy nenapadlo říkat, že si ho nabít musím. Dobrovolně tedy nikdy!

A jsme na pirátské lodi! Hurá! Jáchym i já se kloužeme na skluzavce, prolézáme lanovou prolézačkou, blbneme a prolézáme kládovou prolézačku "divoké kořeny", které vyrostly v její blízkosti. Jáchym se zvládá otáčet na takové tyči, které se prý říká hrazda.

Mně se zase líbí kláda připevněná několika lany tak bezvadně, že se mi daří ji obejmout všemi čtyřmi tlapkami a pěkně se na ní pohoupat. Od Jáchyma už vím, že se té kládě říká houpací beranidlo. No ještě že to není samotný beran! Ten by mě asi takhle příjemně nepohoupal. A jak se tak pěkně houpu a koukám směrem k loděnici, koho nevidím! Cyklistu! Spokojeně si povídá s kamarádem, zatímco jeho kolo je připojené pomocí nějakého provazu k jakémusi divnému zařízení.

"Jáchyme, co to ten pán dělá se svým kolem?" ptám se svého chytrého páníčka.

"Nabíjí ho. Má totiž elektrokolo a to je takové zvláštní kolo s baterií, která cyklistům pomáhá šetřit síly," vysvětluje mi Jáchym. V loděnici je prý nabíječka a u pitného pavilonu

stojícího nedaleko je prý ještě servisní stojan, když se kolo porouchá nebo je ho potřeba nafouknout.

No to jsou mi ale věci. Škoda, že neexistuje také nabíječka na moje tlapy. Někdy je mám únavou natolik ušoupané a loudavé, že by mi taková nějaká tlapko-nabíječka jistě velmi pomohla. Mou nabíječkou je však Jáchym. Když už moje tlapy nemohou, vezme mě do náruče a to je moc příjemné. Doma mi navíc dává vždy čerstvou vodu, každý den mi přiděluje dobré granulky k snědku a tu a tam mi dá i nějakou tu psí mlsku.

Ajaj! Mně se zdá, že právě nastala chvíle, kdy budu od Jáchyma jeho servis hodně potřebovat. Mé břicho hlásí, že se potřebuje vyprázdnit. Rychle odbíhám dále od hřiště. Jáchym mě naštěstí včas zpozoroval a rychle přibíhá za mnou. Sice se netváří příliš nadšeně, štitivě krčí nos, ale přesto hrdinsky vytahuje sáček, navléká si ho na ruku a uklidí po mně. Já bych to sám nezvládl.

Večer se Jáchyma maminka zeptala, jakou budeme číst knížku. Jáchym si vybral knížku o pejskovi, tu já mám moc rád. Zažívá v ní spoustu dobrodružství, jednou je hrdina, podruhé záchranář... V prvním díle je i příběh, jak si ho páníček našel, to mě vždycky úplně dojme, připomíná mi to, když jsem se já sám v Klášterci nad Ohří ztratil a Jáchym si mě pak našel. To on je můj hrdina.

Když jsme dočetli, všimla si maminka, že máme doma ještě knížku z knihovny, a to prý je ostuda, nevracet knížky včas. Musíme ji vrátit.

No ale kam? Kam se vracejí knížky?

Knížky se prý vracejí do knihovny. Jáchym povídal, že máme ve městě zbrusu novou knihovnu. To je dům, kde se půjčují knihy lidem, kteří si je jen chtějí přečíst, ale nechtějí si je koupit, vysvětlil mi Jáchym. A ta naše nová knihovna není obyčejná knihovna! Je prý součástí nějaké nové velké boudičky, nejmodernější boudičky u nás! Tam bych se moc rád podíval. Kulturní centrum se ta bouda jmenuje a prý je tam všechno, na co si jen děti i dospěláci vzpomenou.

Prý je tam knihovna jenom a jenom pro děti, je tam spousta knížek s obrázky a dokonce tam mají plno

barevných polštářků, do kterých bych se nejraději zachumlal už teď hned!

Tolik jsem se těšil, že půjdu s Jáchymem tu knížku vrátit, že jsem celou noc nespál, byl jsem nervózní jak pes... A představte si, že mě tam nakonec vůbec nepustili, protože tam prý pejsci nesmí.

„Ale Jáchyme, přece nezůstanu čekat venku, co když se zase ztratím?“ loudím po Jáchymovi, ať něco vymyslí.

„Alíku, ty můj pejsku milovaný,“ bere mě můj páníček do náručí a zatočí se se mnou dokola. „Jasně, že můžeš jít se mnou, vždyť jsi plyšový!“

*Přijďte děti do
knihovny, je tu fajn!*

Vydalo: Město Klášterec nad Ohří v roce 2022
Text: Martina Cajthamlová, Lenka Fricová, Jaroslava Staňková,
Adéla Václavíková
Fotografie: kolektiv Odboru komunikace a cestovního ruchu Městského
úřadu v Klášterci nad Ohří
Grafická úprava: Veronika Matějčková | Tisk: DEFT design s.r.o.
ISBN: 978-80-906503-4-3